

Різдво з королевою

КУПИТИ

Події цієї новорічної історії розгортаються в перші роки правління королеви Єлизавети II напередодні Різдва. Святкування відбувається у Сандрінгемському палаці, за 160 км від Лондона. Саме тут випадково зустрічаються двоє колишніх друзів: талановитий кухар Джек Деверо й журналістка-початківця Олів Картер.

Олів — мати-одиначка, яка намагається будувати кар'єру на BBC. А Джек нещодавно овдовів, тож — щоб розвіятися — радо відгукується на пропозицію стати помічником кухаря королівської родини.

За велінням долі шляхи Олів і Джека перетинатимуться на різдвяні свята упродовж подальших п'яти років. Колишні друзі відчують, що ці зустрічі пробуджують давню приязнь. Проте Джек живе мрією про власний ресторан, а Олів несе тягар жадливої таємниці, яка загрожує зруйнувати все.

І ось грудень 1957 року, знову Святвечір. Нація з нетерпінням чекає на святкову промову королеви, бо це вперше її транслюватимуть наживо по телебаченню. А герої цієї історії готують одне одному святковий подарунок. Та чи зведе їх доля в заміському маєтку королеви цього Різдва?

*Присвячується всім, хто вірить
у магію Різдва.
І Люсії Макро, за все.*

1952

Хоч де ви є, удома чи за межами рідних
стін, під снігопадом чи в сонячному промінні,
я передаю вам свої найщиріші вітання
й бажаю усього найкращого
цього Різдва та в Новому році.

Королева Єлизавета II, Різдво 1952

Королева Єлизавета II

Букінгемський палац, 1952

Грудень приніс із собою покрив густого туману і шквал справ, позаяк персонал розпочав підготовку до Різдва. Я почувалася спокійно, бо традиції знала добре — доставлення ялинок, складання меню, підписання безлічі листівок — і все ж таки навіть у цих буденних справах були зміни.

Відчуваю, як тато веде мене своєю твердою рукою, коли я старанно виписую своє ім'я під різдвяними побажаннями. Єлизавета Р. Мій новий підпис здається таким дивним і незнайомим, як і людина, якою я стала.

Єлизавета Регіна. Єлизавета II. Королева.

Я глянула на фотографію з коронації дідуса, що стояла на столі, а тоді на іншу поряд — з коронації тата, і ніби відчула на своїй голові вагу корони Святого Едуарда. Я ледь всміхнулася, пригадуючи, як колись тато дозволив її приміряти. Мені важко повірити, що цього Різдва його не буде з нами. Важко усвідомити, що таке активне, щасливе життя відібрала найжорстокіша хвороба, яка надто рано всадила на трон мене, його старшу доньку. Я чую, як він каже: «Ти зможеш, Лілібет. І будеш дивовижною».

Я опустила голову в мовчазному прийнятті. Я зможу й буду.

Мою увагу привернув тихий стукіт у двері, а тоді до кімнати увійшов один із садівників.

— Вони тут, мадам.

Я поклала ручку й підвелася.

— Пречудово. Вони гарні?

Він усміхнувся.

— Цьогоріч вони просто розкішні, мадам.

Мене охопило по-дитячому радісне передчуття.

— Ну тоді ходімо. Сьюзен, Шугар! Час оглядати ялинки!

Мої любі коргі, що дрімали під столом, пробудилися. Я почухала їх за м'якими, ніби оксамитовими вушками й дістала з кишені ласощі. Собаки

побігли за мною коридорами. Я мугикала собі під ніс різдвяну пісеньку «Щедрик» Леонтовича, мелодію, яка ніяк не затихала в моїй голові після недавнього відвідування концерту. Хіба ж можливо комусь встояти перед чарами Різдва, навіть якщо цей хтось сповнений скорботи?

Унизу панувала метушня.

Ялинки справді були величні. Три благородні ялиці, вирощені на території Великого Віндзорського парку, чекали, щоб їх прикрасили гірляндами й різнокольоровими кулями. Гілочки падуба, запашні вічнозелені вінки й гірлянди вже прикрашали каміни й парадні сходи. Скоро задушливий старий Букінгемський палац сяятиме різдвяною радістю й палахкотітиме сотнями блискучих прикрас. Я відчула, що посміхаюся.

Філіп з'явився з поривом холодного вологого повітря, тримаючи в руках цілий оберемок книг про польоти й подорожі літаком.

— Ось де ти, Лілібет. — Він поцілував мене в щоку.

— Так, я тут.

— Цей бісовий туман уже доводить до сказу, — мовив він. — Крізь нього, чорт забирай, неможливо летіти.

— І це ще й небезпечно. — Я насупилася й підійшла до вікна. У ряд видав розпорядження для населення, застерігаючи, щоб по можливості не виходили на вулицю, але багато хто це прохання ігнорував. Уже зафіксували цілу низку жаклих нещасних випадків. — Дуже сподіваюся, що туман скоро розвіється.

— Очікується, що він протримається до кінця тижня, щонайменше. — Філіп зітхнув і обійняв мене за плечі. — Гадаю, доти можеш попрацювати над цим.

Я глянула на нього.

— Над чим?

— Над своєю промовою, люба.

Мені скрутило шлунок від думки про послання, яке маю виголосити по радіо в день Різдва. Я нервувалася через це значно більше, ніж передбачала. Яке ж, певно, жакіття переживав бідолашний тато щороку, коли розгублено затинався у своїх промовах.

— Хіба Томмі не може це владнати?

— Так, за найменшої нагоди. Він, мабуть, і зачитати зможе цю бісову промову.

— Філіпе! — вигукнула я, але не змогла стримати посмішки. Мій чоловік із осторогою ставився до деяких членів домашнього персоналу, яких я успадкувала від свого тата.

— Ти повинна написати власне повідомлення, перш ніж твій особистий секретар вкладе у твої вуста свої слова. Скажи те, що ти хочеш сказати, а не те, що, на думку панівної верхівки, слід сказати.

Він мав рацію. Як завжди.

— Гаразд-гаразд, — погодилася я. — Але може/, спершу пообідаємо? З повним шлунком краще працювати. До речі, мені ще потрібно вирішити питання з різдвяним меню для Сандрінгема.

— А що там вирішувати? Чи використовувати яєчний порошок або консервоване м'ясо? Скільки страв складається переважно з картоплі?

Я розсміялася. Через раціонування дуже важко спланувати меню званої вечери. Звісно, перед працівниками кухні постає непросте завдання.

— Думаю, ми здатні на щось трохи краще. До команди Сандрінгема нібито долучаються якісь нові працівники. Може, їм вдасться щось винайти з того, що зможуть придбати.

Філіп розсміявся.

— Винайти? У Сандрінгемі? Не впевнений, що вони навіть чули таке слово. У всякому разі, ходімо. Я дуже голодний.

Але це саме те слово, яке тепер мало характеризувати кожного з нас — винахідливість. Традиції можуть подарувати нам затишок, але коли я знову дивлюся у вікно на туман, що заслоняє добре знайому панораму Лондона, теж розумію, що традиції доведеться змінювати, коли просуватимемося вперед незвіданим шляхом, який лежить перед нами.

КУПИТИ